

## De qui són les esglésies?

Dv, 23/11/2018 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)



Ja em perdonaran perquè no els oferiré una explicació tècnica, històrica o jurídica sobre el tema de les immatriculacions que afecten l'Església. Ja [s'ha donat](#) a bastament. Però hi entro perquè m'ha cridat l'atenció com han enfocat el tema en els diversos [canals](#) de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. És a dir, no parlo estrictament dels continguts del [reportatge](#) que es va emetre dimarts, sinó del plantejament de fons des dels mitjans públics de comunicació.

Per començar, és sorprenent que s'acusi a l'Església d'actuar d'amagat. No hi ha res més públic i oficial que el Registre de la Propietat. Els delinqüents i els estafadors no acostumen a deixar rastre visible en un registre públic. Altra cosa és que es posi en dubte la forma actual d'accés al Registre, però això no és un problema de l'Església.

Sobre la ocultació, també es posa l'accent en que l'Església no ofereix aquesta informació i que la que hi ha disponible és gràcies a la ingent tasca dels periodistes. Que se sàpiga, una entitat privada, encara que presti serveis públics i rebi ajudes públiques, no està obligada a fer pública la seva llista de propietats. Si un dia la llei hi obliga, suposo que també afectarà a totes les entitats privades amb finalitats públiques: sindicats, partits, associacions, fundacions... Pot ser interessant.

### **El relat**

Certament, en les informacions sobre aquest tema hi han aparegut totes les parts. Però darrera de la presentació informativa s'ha construït un [relat](#). A vegades fins i tot sembla que es volen utilitzar les diverses declaracions per confirmar aquest relat més que per contrastar-lo.

Tots els casos dels que s'ha anat informant aquests dies generen dubtes. És cert. I

és molt possible que en bona part d'aquests casos l'actuació de l'Església sigui, com a mínim, discutible. Però curiosament, si mirem els mateixos mapes que ha [publicat](#) al web de la CCMA, la majoria dels casos documentats són immatriculacions d'esglésies parroquials. Aparentment, que l'Església hagi inscrit en el Registre edificis dels que clarament n'ostentava la propietat, no sembla que hagi de ser un problema. Que hagi immatriculat les catedrals, la Basílica de Santa Maria d'Igualada, l'Església Parroquial d'Olot, o el [Palau Episcopal de Barcelona](#), no crida gaire l'atenció. Per això queda el dubte si d'uns casos discutibles, se'n fa categoria per confirmar un relat.

Insistim-hi. Aquest tipus d'edificis són la majoria dels immatriculats. I, insistim-hi també, que en el casos que s'ha fet alguna cosa malament s'ha de corregir. I, encara insistim més, en els casos dubtosos l'Església té el dret a defensar els seus interessos tan legítims com els dels qui en defensen uns altres.

En aquest context es [parla](#) de les "apropriacions silencioses de l'Església". D'apropriacions, poca cosa. I de silencioses, tant com quan una ONG rep en donació un pis a l'Eixample i l'inscriu en el Registre de la Propietat.

També en el cas de l'Església cal tenir present que això només afecta als edificis construïts abans de 1861, quan es crea el Registre de la Propietat. Els temples o altres propietats posteriors, han anat entrant al Registre a mesura que es construïen i s'adquirien. Per això a Barcelona ciutat és una tema que pràcticament només afecta a les basíliques històriques i a algunes parròquies dels antics municipis que ara formen part de la ciutat. I, en canvi, afecta més als bisbats de la Catalunya Vella, amb una gran dispersió de parròquies i ermites seculars.

### **Una pedra al cap**

Crec que el tema de fons important que mou tot això, més enllà dels laberints legals, és entendre que qui són les esglésies.

Posem un exemple concret. Si fa vint anys, abans que comencés tot això, queia al cap d'un turista una pedra d'un d'aquests temples i el matava, qui anava a la presó? L'alcalde? El veí que l'escull? El poble? Un redactor de TV3? Doncs més probablement seria al rector o al bisbe a qui se li demanarien explicacions. Senzillament perquè l'Església era la responsable d'administrar aquestes propietats i les ostentava clara i públicament. I si s'havia d'arreglar el campanar o la teulada d'aquestes esglésies parroquials, qui es preocupava de buscar els recursos i prenia en darrera instància la decisió de tirar endavant les obres?

Un altre tema és si anem al model francès, que a vegades sembla que tant enlluerna. A França les propietats històriques de l'Església són de l'administració pública. És un possible model. Però la història de França no és la nostra i la seva política de laïcitat radical és gairebé l'excepció europea. I, per cert, en el cas de França això també vol dir que acaben invertint-se diners públics en els temples principals que llueixen i atreuen turistes, i que per la resta d'esglésies parroquials han de ser els veïns dels mateixos pobles els qui reclamin o s'apanyin.

En tot cas, anar al model francès voldrà dir que amb els impostos de tots pagarem el manteniment de les esglésies catòliques, perquè les altres confessions no tenen temples històrics. O llavors pagarem tots els temples de totes les confessions perquè l'Església catòlica no tingui privilegis?

És la qüestió de fons que embolica tot el tema de les immatriculacions: voler posar en dubte de qui han de ser les esglésies a partir d'un concepte tan abstracte com que "són del poble". I si em perdonen una opinió personal: fugiu sempre dels qui parlen en nom del poble.